

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **X. V. P., X.**, bývajúcej vo Z., zastúpenej X, X, proti žalovanému **Národné lesnícke centrum**, so sídlom vo Zvolene, T.G. Masaryka 22, IČO: 42 001 315, zastúpenému advokátskou kanceláriou Ulianko&Holčík, s.r.o., so sídlom vo Zvolene, Nám.SNP 41, IČO: 36 856 517, v mene ktorej koná JUDr. Radoslav Ulianko, advokát, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobkyne **Občan, demokracia a zodpovednosť**, so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 52, IČO: 307 782 04, **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 7C 11/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20.júna 2013 sp.zn. 16CoPr 2/2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. júna 2013 sp.zn. 16CoPr 2/2013 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Zvolen z 3.decembra 2012 č.k. 7C 11/2010-543, **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. júna 2013 sp.zn. 16CoPr 2/2013 vo výroku, ktorým zamietol návrh žalobkyne a vedľajšieho účastníka na opravu odôvodnenia medzitémneho rozsudku, **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen medzitémnym rozsudkom z 3. decembra 2012 č.k. 7C 11/2010-543 v spojení s opravným uznesením z 5. augusta 2013 č.k. 7C 11/2010-599 určil, že výpoveď zo dňa 23. marca 2009, ktorú žalovaný dal žalobkyni, je neplatná. Súd dospel k záveru, že neboli splnené základné predpoklady pre ukončenie pracovného pomeru

žalobkyne výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z organizačných dôvodov. Žalovaný nepreukázal splnenie podmienky platnej výpovede spočívajúcej v ponúknutí inej vhodnej práce v zmysle § 63 ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce, ako ani podmienku prerokovania výpovede s príslušným zástupcom zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce. Súd konštatoval, že žalovaný nepostupoval pri podaní výpovede ani v zmysle čl. VII. ods. 3 svojho pracovného poriadku, nakoľko písomný návrh na skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa bol povinný predložiť generálnemu riaditeľovi vedúci zamestnanec alebo riaditeľa ústavov, pričom bolo preukázané, že takýto návrh z ich strany predložený nebol. Súd tiež dospel k záveru, že dôvod výpovede nebol uvedený takým spôsobom, aby bolo nepochybne zrejmé, v čom spočíval, keď vo výpovedi bolo uvedené, že sa ruší jedno pracovné miesto avšak nie konkrétne pracovné miesto žalobkyne. Z tohto dôvodu nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou žalovaného a nadbytočnosťou žalobkyne a v konaní nebol preukázaný ani trvalý charakter tejto organizačnej zmeny. Na základe uvedeného rozhodol súd medzitýmnym rozsudkom podľa § 152 ods.2 O.s.p. a žalobe čo do rozviazania pracovného pomeru vyhovel. O nárokoch žalobkyne na náhradu mzdy bude súd konať po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 20. júna 2013 sp.zn. 16CoPr 2/2013 na odvolanie žalovaného potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a návrh žalobkyne a vedľajšieho účastníka na opravu odôvodnenia medzitýmneho rozsudku zamietol. Odvolací súd konštatoval, že nezistil žiadne vady v konaní okresného súdu uvedené v § 221 ods. 1 O.s.p. a napadnuté rozhodnutie považoval za správne tak po skutkovej, ako aj po právnej stránke. K námietkam odvolateľa uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo dostatočne odôvodnené. Vzhľadom k tomu, že okresný súd uznesením z 21. decembra 2009 č.k. 7C 76/2009-262 právoplatným dňa 12. januára 2010, návrh žalobkyne o určenie, že výpoveď jej daná žalovaným dňa 23. marca 2009, je neplatná a o povinnosti zaplatiť jej náhradu mzdy, vylúčil na samostatné konanie, nemal v tomto konaní dôvod skúmať, či žalovaný porušil zásadu rovnakého zaobchádzania voči žalobkyňi a zaoberať sa nárokmi z toho vyplývajúcimi. Preto tiež odvolací súd zamietol aj návrh žalobkyne a vedľajšieho účastníka podaný v zmysle § 165 O.s.p., ktorým sa domáhali doplnenia odôvodnenia medzitýmneho rozsudku okresného súdu o dôvody vzťahujúce sa k neplatnosti výpovede z hľadisk antidiskriminačného zákona. K námietke odvolateľa, že súd nebol oprávnený skúmať rozhodnutie žalovaného o organizačnej zmene, odvolací súd uviedol, že okresný súd neskúmal platnosť tohto rozhodnutia, ale len skúmal či sa v jeho

dôsledku znížil počet zamestnancov za účelom zvýšenia efektivity práce. Stotožnil sa aj so záverom okresného súdu, že výpoveď nebola platná pre jej neprerokovanie s príslušným zástupcom zamestnancov žalovaného. Príslušného zástupcu zamestnancov, s ktorým má byť výpoveď prerokovaná, určuje ustanovenie § 232 ods. 2, 3 Zákonníka práce. Keďže výpoveď žalobkyne, ktorá nebola členom žiadnej odborovej organizácie, nebola prerokovaná so ZO X, ako s odborovou organizáciou žalovaného, ktorá má najväčší počet členov, bol záver okresného súdu aj v tejto časti správny. Odvolací súd však nesúhlasil so záverom okresného súdu, že dôvod výpovede nebol uvedený takým spôsobom, aby bolo nepochybné, v čom spočíval. Pokiaľ bolo v rozhodnutí o organizačnej zmene uvedené, že sa ruší jedno pracovné miesto a žalobkyňa je nadbytočná, a vo výpovedi sa uvádzalo, že sa zrušilo pracovné miesto žalobkyne, bolo nepochybné o aký výpovedný dôvod išlo. Táto skutočnosť však nemala vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, preto odvolací súd medzitýmny rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu v celom rozsahu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“). Svoje dovolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (odňatie možnosti účastníka konať pred súdom) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie alternatívne aby ho zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Odňatie možnosti konať videl v tom, že odvolací súd porušil zásadu priamosti a ústnosti civilného procesu porušením ustanovenia § 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p., keď na pojednanie jeho odvolania nenariadil pojednávanie. Týmto spôsobom bolo porušené jeho základné právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dovolateľ považoval za neprípustné, aby odvolací súd dospel k svojim skutkovým zisteniam a právnym záverom len na základe posúdenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa. Podľa jeho názoru aj keď bola žaloba žalobkyne o určenie neplatnosti pracovného pomeru a náhradu mzdy vylúčená na samostatné konanie, jej argumentácia o neplatnosti podanej výpovede sa ťažiskovo vzťahovala k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, vylúčením veci sa tak nezmenil charakter konania, hoci sa v ňom žalobkyňa domáhala určenia neplatného skončenia pracovného pomeru. Dovolateľ ďalej namietal, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalobkyne zo 17. júna 2013 k jeho odvolaniu, hoci obsahovalo podstatné skutočnosti a odvolací súd sa s ním stotožnil a prihliadal naň pri vydaní svojho rozhodnutia. Napokon dovolateľ vytýkal

odvolaciemu súdu, že vo svojom rozhodnutí nezdôvodnil prečo nepostupoval v zmysle § 214 ods.1 písm. c/ O.s.p. a potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré tiež vykazovalo znaky nepreskúmateľného a nedostatočne odôvodneného rozhodnutia. Dovolateľ podal návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p.

Žalobkyňa k podanému dovolaniu uviedla, že sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného ohľadom vady konania pred odvolacím súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá spočívala v nenariadení pojednávania v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Keďže výpočet nárokov v zmysle § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona je len demonštratívny, je možné sa domáhať v prípadoch porušenia zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti s prepúšťaním aj neplatnosti výpovede a náhrady mzdy. Aj podľa názoru žalobkyne porušenie zásady rovnakého zaobchádzania zo strany žalovaného bolo hlavným dôvodom neplatnosti výpovede a súd bol povinný sa týmto dôvodom zaoberať a vyjadriť sa k nemu. Odvolací súd tak porušil právo žalobkyne na ochranu pred diskrimináciou v zamestnaní zakotvené v čl. 12 a čl. 36 písm. b/ Ústavy Slovenskej republiky. Žalobkyňa mala zato, že v inom súdnom konaní už nebude možné posudzovať neplatnosť jej výpovede pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a následne náhrady mzdy v súvislosti s takouto výpoveďou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. júna 2013 sp.zn. 16CoPr 2/2013 v jeho potvrdzujúcej časti podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné

tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok dovolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995).

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalovaný v dovolaní výslovne namietal, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či doplňovať) návrhy, právo zúčastniť sa pojednávania, právo vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods.1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

Žalovaný videl odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 214 ods.1 písm. c/ O.s.p. nenariadil pojednávanie na prejednanie jeho odvolania.

V zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p., v znení platnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem (§ 214 ods. 1 O.s.p. platného a účinného). V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 214 ods.2 písm. c/ O.s.p. je predseda senátu povinný nariadiť pojednávanie ak ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Uvedené ustanovenie bolo do občianskeho súdneho poriadku zavedené v súvislosti s transponovaním antidiskriminačných smerníc Európskej únie do právneho poriadku Slovenskej republiky

prijatím zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „antidiskriminačný zákon,“) v znení neskorších predpisov. V dôvodovej správe k tomuto zákonu je uvedené, že antidiskriminačný zákon predstavuje „všeobecnú úpravu, pokiaľ ide o povinnosť dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania. Konkrétne právne vzťahy, ktorých sa táto zásada týka, sú upravené v jednotlivých zákonoch, týkajúcich sa oblastí právnych vzťahov podľa § 5 a 6. Tieto osobitné zákony ustanovujú vznik, trvanie, zánik a obsah jednotlivých práv a povinností, ktoré sa musia vykonávať v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania.“ V pracovnoprávnej oblasti je zásada rovnakého zaobchádzania zakotvená v článku 1 a 6 základných zásad Zákonníka práce, v zmysle ktorých má každý právo na ochranu proti svojvoľnému prepusteniu zo zamestnania v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou pre oblasť pracovnoprávnych vzťahov antidiskriminačným zákonom.

Občiansky súdny poriadok bližšie nešpecifikuje, ktoré konania sa považujú za konania vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, preto je potrebné vychádzať z predpokladu, že každé súdne konanie je determinované charakterom nároku, ktorý v ňom účastník uplatňuje. Ak sa teda účastník v konaní domáha nárokov založených v dôsledku konkrétneho porušenia práva na rovnaké zaobchádzanie a to bez ohľadu na právnu oblasť vzťahov, ktorej sa porušenie týka, pôjde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Inými slovami nie je rozhodujúce, či k porušeniu práva účastníka na rovnaké zaobchádzanie došlo v pracovnoprávnej, sociálnej, zdravotnej či inej právnej oblasti, a ani to, či účastník využije konkrétne právne nástroje na ochranu pred diskrimináciou upravené špeciálnym právnym predpisom v tej ktorej oblasti, pokiaľ tvrdí, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania a existenciu svojich nárokov vyvodzuje z takéhoto protiprávneho konania. Antidiskriminačný zákon totiž predstavuje len všeobecnú úpravu zásady rovnakého zaobchádzania a nárokov vyplývajúcich z jej porušenia, konkrétne práva a povinnosti, ako aj špecifické prostriedky ochrany, či už na odstránenie diskriminácie alebo jej predchádzanie, sú obsiahnuté v špeciálnych právnych predpisoch ako napr. Zákonníka práce, na ktoré antidiskriminačný zákon odkazuje (§ 3 ods.1, 2, § 5, § 6 v spojení s poznámkou č. 1).

Z obsahu žalobného návrhu, ako aj z obsahu jednotlivých podaní žalobkyne, je zrejmé, že okrem iných skutkových a právnych okolností svoje nároky z neplatnej výpovede opiera o tvrdenie, že zo strany zamestnávateľa došlo k priamej diskriminácii žalobkyne z dôvodu jej pohlavia, ktorého sa mal dopustiť tým, že pri realizácii organizačných opatrení postupoval

odlišne (diskriminačne) v jej prípade a odlišne v prípade iného zamestnanca nachádzajúceho sa v obdobnej situácii ako žalobkyňa, čoho dôsledkom mala byť neplatná výpoveď. Uvedenú skutočnosť nemožno prehliadnuť aj keď ide o pracovnoprávny spor a v prejednávanej veci bola časť neplatných nárokov vylúčená na samostatné konanie (ktorých sa táto časť tvrdení netýkala). Súd je povinný preskúmať všetky žalobcom tvrdené dôvody neplatnosti podanej výpovede najmä ak budú rozhodujúce z hľadiska rozsahu priznania náhrady mzdy tak, ako je tomu v prejednávanej veci (pozri rozsudok ESLP C-271/91 vo veci M. H. Marshall v Southhampton and South West Hampshire Area Health Authority).

Je nesporné, že pokiaľ k prepusteniu došlo v dôsledku diskriminácie zo strany zamestnávateľa, je prostriedkom na odstránenie protiprávneho stavu reštitučná žaloba v zmysle § 9 ods.2 antidiskriminačného zákona, ktorou sa žalobca domáha napravenia protiprávneho stavu (diskriminácie) a odstránenia následkov protiprávneho konania. V takomto prípade bude mať žaloba o určenie neplatnosti výpovede a náhradu mzdy charakter reštitučnej žaloby v zmysle § 9 ods.2 antidiskriminačného zákona a pôjde o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Súdu teda nič nebráni, aby okrem skúmania procesných a hmotnoprávnych podmienok platnosti výpovede vyplývajúcich zo Zákonníka práce, preskúmal aj diskriminačný charakter podanej výpovede.

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že pokiaľ odvolací súd nenariadil vo veci pojednávanie na prejednanie odvolania žalovaného, porušil tým ustanovenie § 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p., odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom a tak konanie zaťažil vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Vzhľadom k tomu, že ide o tak závažnú vadu konania, ktorá zakladá dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia, dovolací súd neskúmal opodstatnenosť ďalších dovolacích námietok vznesených dovolateľom.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v potvrdzujúcej časti zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, 2 O.s.p.).

Vzhľadom k tomu, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu obsahuje dve výrokové časti a to okrem potvrdzujúceho výroku aj výrok o zamietnutí návrhu žalobkyne a vedľajšieho účastníka na opravu odôvodnenia medzitýmneho rozsudku a žalovaný v dovolaní výslovne

uviedol, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť ako celok, bolo potrebné zaoberať sa prípustnosťou podaného dovolania aj v tejto časti.

Dovolací súd uvádza, že je potrebné rozlišovať dve stránky prípustnosti dovolania, a to stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku – či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 236 až § 239 O.s.p.). Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania treba vziať na zreteľ, či dovolateľ bol negatívne dotknutý napadnutým rozhodnutím (viď tiež R 50/1999).

Výrokom rozsudku odvolacieho súdu, ktorým dovolací súd zamietol návrh žalobkyne a vedľajšieho účastníka na opravu odôvodnenia medzitýmneho rozsudku, nebolo z procesného hľadiska negatívne zasiahnuté do právneho postavenia žalovaného (vzhľadom k tomu, že jeho postavenie sa nezmenilo a nešlo o jeho procesný návrh), preto dovolanie voči tomuto výroku mohlo byť subjektívne prípustné len v tom prípade, ak by ho podala žalobkyňa alebo vedľajší účastník.

Z týchto dôvodov bolo dovolanie žalovaného v tejto časti podané tým, kto nie je subjektívne oprávnený podať dovolanie a preto ho dovolací súd odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. marca 2015

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová